

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5473/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Гутеша, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 837/19 од 09.07.2019. године, у седници одржаној 16.01.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 837/19 од 09.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 837/19 од 09.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 35/18 од 29.05.2018. године, у првом ставу изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. У другом ставу изреке, обавезан је тужени да тужили, на име стицања без основа, исплати износ од 48.418,60 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе од доспелости до исплате. У трећем ставу изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 28.673,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 837/19 од 09.07.2017. године, наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу је преиначена и захтев тужиле за исплату досуђеног износа као стеченог без основа са законском затезном каматом је одбијен као неоснован, а тужилца обавезана на накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а и на основу члана 403. ЗПП и на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлуке Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство ех типс утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/ или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставно правно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављања одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу изложеног одлучено је као у изреци применом члана 413. ЗПП.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић